

takovýchto věcí byla by ustanovena jen pro tento případ, nebo se zřetelem na výjimečné a závažné okolnosti.«

Naše ústavní listina stanoví v § 94, odst. 3, že soudy výjimečné mohou být zavedeny jen v případech zákonem předem stanovených a na dobu omezenou. K výjimečným soudům náleží jednak soudy stanné, jednak soudy nastupující na místě soudů porotních v případě jich zastavení. K činnosti jsou tyto soudy povolávány nařízením příslušných orgánů výkonné moci. Je tedy podle naší ústavy vyloučeno, aby obviněný byl souzen soudem, který by byl zřízen toliko pro určitou trestní věc, »pro určitý případ«. Naproti tomu »se zřetelem na výjimečné a závažné okolnosti« mohou být povolávány u nás k činnosti soudy výjimečné, ale za podmínek, které vůbec jsou zákonem předem ustanoveny. Osoba vydaná nám ze Švédska nemohla by tedy být z důvodů čl. 15, odst. 1 extr. úmluvy se Švédskem postavena před výjimečný soud československý. Tato výhrada se dostala do naší úmluvy proto, že ji stanoví § 1, čís. 3 švédského extradičního zákona ze 4. června 1913, jenž v německém překladě zní takto: »Der Ausgelieferte darf wegen des in Frage stehenden Delikts nicht vor einem Gericht unter Anklage gestellt werden, dem nur »vorläufig« oder für besondere Ausnahmeverhältnisse die Befugnis verliehen ist, in Fällen von solcher Art zu urteilen.« (Překlady »vorläufig« odpovídá v originálu »för tillfället«, takže přiléhavější překlad zní »für den Fall«.) S podobnou výhradou setkáme se také ve finském extradičním zákoně z 11. února 1922 v § 9, čís. 3. Rovněž švýcarský extradiční zákon z 22. ledna 1892 stanoví ve článku 9., že extradice se povoluje jen pod podmínkou, že vydaná osoba nebude postavena před výjimečný soud. Při projednávání osnovy nynějšího německého extradičního zákona z 23. prosince 1929 bylo opětovně navrhováno, aby do zákona byla pojata výhrada, že osoba vydaná nesmí být souzena ve státě dožadujícím výjimečným soudem, avšak taková výhrada se do německého extradičního zákona nedostala. Extradice předpokládá důvěru v právní řád státu, do něhož se vydání a průvoz povoluje, důvěru v jeho trestní řízení i v jeho soudní organizaci. Útěk pak do ciziny nemá být důvodem žádného privilegia pro vydanou osobu ze všeobecných předpisů, zejména nikoliv po stránce procesuální. Proto dalo naše ministerstvo spravedlnosti Rakousku žádané reciproční prohlášení, jak shora uvedeno, neboť podle našeho práva není zákonnou podmínkou vydání, že osoba vydaná nebude stíhána resp. nebyla odsouzena soudem výjimečným.

Po obdržení dodatečného objasnění a recipročního prohlášení povolila vláda rakouská průvoz svým územím, načež byla extradice z Jugoslavie provedena a X. byl proveden Rakouskem do ČSR.

30. Tak zv. dílejší extradiční rozhodnutí (případ »Lehmann«, č. 9401/38-18 min. sprav.).

Vláda německá požádala o vydání svého státního příslušníka

X. ke stíhání: a) pro přečin krádeže podle § 242 něm. tr. z., b) pro zločin padělání veřejných listin podle §§ 267, 268 něm. tr. z. a c) pro zločin podvodu ve zpětnosti podle §§ 263, 264 něm. tr. z. Při posouzení skutkového děje trestných činů ad a), b) podle zásady oboustranné trestnosti vyjádřené ve čl. 3 extr. smlouvy s Německem, č. 230/1923 Sb. z. a n. bylo zjištěno, že v ČSR jde jednak o zločin krádeže podle §§ 171, 173 tr. z., jednak o zločin podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. z.; proto se vrchní soud usnesl podle § 59 tr. ř. na vydání X. do Německa ke stíhání pro trestné činy ad a), b).

Co se týče skutku ad c) byl v německém zatýkacím rozkaze vylíčen takto: X., ač ženat, vydával se v Německu vůči Marii F. nejprve za svobodného a předstíral jí vědomě proti pravdě, že si ji chce vzít za manželku. Později sice přiznal Marii F., že je ženat, avšak předstíral, že ho vlastní manželka opustila a že si Marii F. vezme po rozluce za ženu. Tím ji pohnul k tomu, že ho vzala k sobě do bytu a živila ho přes 3 měsíce. V té době vylákal X. na ní 63 RM, prý na zaplacení peněžitého trestu u soudu. Kdyby nebyl Marii F. sliboval manželství a kdyby nebyl předstíral, že peněz potřebuje na zaplacení peněžitého trestu, nebyla by mu byla dala 63 RM a nebyla by ho zadarmo živila. Naše soudy zjistivše, že 63 RM činí podle bursovní relace měnové v době spáchaného činu jen 516 Kč, tudíž méně než 2000 Kč, usoudily, že v ČSR jde jen o přešupek §§ 197, 461 tr. z., pro který je vydání podle zákona (§ 234 tr. z.) nepřípustné, resp. podle smlouvy s Německem (čl. 3) není dána povinnost k vydání pro pouhý přešupek. Proto se vrchní soud usnesl na nevydání pro faktum c).

Ministerstvo spravedlnosti schválilo podle § 59 tr. ř. jen onu část soudního usnesení, kterým bylo vydání povoleno pro fakta a) b), naproti tomu vyhradilo si schválení téhož usnesení, pokud jím byla extradice odepřena pro faktum c), uvažuje takto: X. byl v Německu již dvakrát potrestán pro podvod a proto bez ohledu na výši škody je skutek c) kvalifikován podle německého práva jako zločin. (§§ 263, 264 něm. tr. z.). V zemi České však, v jejíž oblasti byl X. zatčen, vyžaduje trestní zákon v daném případě ke zločinné kvalifikaci podle § 200 tr. z. 1852 novel. znění škodu 2000 Kč převyšující, neboť recidiva není tu kvalifikační známkou. Obviněný X. podvedl Marii F. nejen o hotovost 63 RM, nýbrž vylákal na ní lstivě i byt a stravu za dobu více jak tří měsíců. Výše této škody není v německém zatýkacím rozkaze uvedena patrně proto, že to je okolnost podle německého práva irrelevantní; zato podle československého práva jde o skutečnost rozhodnou ke zjištění kvalifikace trestného činu jako zločinu nebo přešupku a tedy ke zjištění, jde-li o delikt extradiční. Není však důvodu německou extradiční žádost, pokud jde o faktum c) ihned zamítnouti, nýbrž je na místě požádati německou vládu o dodatečné objasnění podle čl. 10, čís. 3 cit. extr. smlouvy, neboť z extradičních dokladů není náležitě zřejma okolnost, jež je nutná k pro-

zkoumání žádosti o vydání. Proto ministerstvo spravedlnosti samo požádalo o dodatečné objasnění, avšak nařídilo, aby povolené vydání pro faktum a) b) bylo i h n e d do Německa provedeno, neboť extradiční povinnost v těchto dvou bodech byla nepochybně zjištěna a nevyžadovala dalšího šetření.

Německá vláda předložila dodatečně soudní doklad o tom, že Marie F. poskytnutím stravy za 17 týdnů utrpěla škodu 255 RM, jež spolu s vylákanou hotovostí 63 RM činí dohromady 318 RM, tudíž v československé měně přes 2700 Kč. Šlo tedy i podle našeho práva o zločin podvodu, tudíž o delikt extradiční podle čl. 3 citované smlouvy. Proto byla účinnost již povoleného a mezitím také provedeného vydání rozšířena i pokud jde o faktum c).

Mezi původním dílčím extradičním rozhodnutím a mezi dodatečným vydávacím dekretem uplynulo více jak 6 týdnů. Vydání bylo provedeno ihned po původním dílčím vydávacím dekretu, takže se vydávací vazba značně zkrátila a uspořily se tím státu i výdaje za vydávací vazbu, kteréž podle čl. 22 cit. smlouvy jdou na vrub našeho státu jako státu dožádaného, neboť vznikly na našem území. To je výhoda tak zv. dílčích extradičních rozhodnutí. Naproti tomu nebylo by vhodné nařizovati, aby řízení o vydání bylo doplněno a vyčkávati s konečným rozhodnutím, až dojde odpověď na žádost o dodatečné objasnění. Bylo by to vlastně i v rozporu se smluvní povinností vyjádřenou ve čl. 7 citované smlouvy, že totiž o každé extradiční žádosti má být rozhodnuto co nejdříve. Co nejdříve má být rozhodnuto i o oné části extradiční žádosti, která je zralá k rozhodnutí, která žádných dalších objasnění nevyžaduje a která se nezmění, ať je odpověď na žádost o dodatečné objasnění jakákoliv.

Kronberger.

Ke skutkové podstatě §§ 1 a 2 zákona o ochraně cti. — Pro otázku, kdo vystupuje jako soukromý žalobce, je rozhodný celkový smysl obžalovacího spisu a ostatních projevů soukromého žalobce; chybná stylisace na rubru žaloby nebo jiných podání nevadí.

Rozh. ze dne 4. ledna 1938, Zm I 897/37, čís. 6089 Sb. n. s.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce »Bund der Landwirte« do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný A. podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby, vznesené naň pro přečin pomluvy, pokud se týče utržení na cti podle § 2, 3 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů. Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281, č. 9 a) a č. 10 tr. ř., nelze upřítí oprávnění.

Hledíc k obsahu odvodů obžalovaného a vydavatele nutno se především zabývati otázkou, zda skutečně schází aktivní legitimace